

Diumenge de passió al Partit Popular

Verger i Soler s'enfrontaran diumenge vinent durant el congrés del PP. Definitivament, l'acord no ha estat possible i les tres 'famílies' (soleristes, vergeristes i canyellistes, aquestes dues últimes juntes) es mesuraran les forces.

Hi haurà confrontació. Després d'una setmana de rumors sobre una possible entesa entre les "famílies" del PP balear, sembla, definitivament —cal dir-ho amb totes les reserves, atesa la realitat tan canviant de l'actual PP insular—, que hi haurà dues candidatures al congrés dels populars, que s'ha de fer aquest cap de setmana.

Joan Verger encapçalarà la llista oficial, que té el suport decidit de les files canyellistes. D'acord amb el que n'ha transcendit des que es va fer l'elecció de compromissaris —un milenar—, no hi ha cap dubte que Verger en serà el guanyador.

Cristòfol Soler serà el contricant de Verger. L'ex-president ha decidit finalment de forçar la maquinària i d'acceptar el repte de la batalla al congrés.

La treva. El cap de setmana del 21 i 22 de setembre es feren a Menorca les jornades parlamentàries anuals del PP balear. Dies abans els tres representants del solerisme (Soler, Joan Marí Tur i Joana Aina Vidal) havien llançat una amenaça: si el Comitè de Conflictes castigava Marí i Vidal (per la seva abstenció en la investidura de Jaume Matas) la guerra seria total. Fins i tot apuntaven, no directament però sí amb prou convicció, que si hi havia càstig potser no es presentarien a les jornades de Menorca.

Va ser la intervenció del president Matas que hi va posar pau. Aconsellà el Comitè de Conflic-

ARXIU / JOAN CELIÀ

tes de deixar estar els expedients per poder aconseguir, si més no, una treva. Els del sector canyellista —profundament irritat amb Soler, Vidal i Marí— no en volien ni sentir parlar. Però el poder que tenen els tres diputats crítics —el grup té 31 diputats dels 59 del Parlament— aconsellà de fer cas del president, el qual vol assegurar-se que no hi hagi sorpreses desagradables al Parlament que li puguin torpedinar l'acció de govern.

Per la seva part Joan Verger també es mostrà partidari d'oblidar prudentment els expedients sancionadors. Així les coses, calia una mena de pacte. A la fi hom en trobà la clau. Els soleristes votarien amb la resta de com-

panys contra la pretensió de l'oposició de crear una comissió investigadora de la Fundació Illes Balears, presidida per Cañellas; en canvi els canyellistes s'avenarien a deixar arxivar els expedients.

Així va ser, i totes les parts compliren l'acord. Aquest inici d'entesa va fer pensar en un possible acord més general, ara pensant en el congrés. En concret, hom especulava amb un repartiment de càrrecs en la futura executiva que asseguràs als soleristes una presència prou considerable, acostada al 30%.

La cita per a veure si era possible l'acord es va fixar per al dia 25, l'endemà del plenari del Parlament sobre la fundació de Ca-

Joan Verger. Si no hi ha una immensa sorpresa, serà el nou president del PP de Balears a partir de diumenge, dia 6 d'octubre.

"No crec que es trenqui la disciplina"

La conversa amb l'ex-president Soler discorre al Parlament, dijous, dia 26, al vespre, després del fracàs de la reunió amb Verger, vint-i-quatre hores abans.

—*Després de la reunió mantinguda ahir mateix amb Joan Verger, creu que encara hi ha cap possibilitat d'acord?*

—Som molt pessimista perquè vaig veure una posició, des del meu punt de vista, no oberta a la negociació. L'únic plantejament era que ens integràssim dins la candidatura el batlle d'Inca i jo mateix. Això, pens jo, no és cap plantejament seriós per a parlar d'integració.

—*Quin seria aquest plantejament que vostès podrien discutir?*

—Naturalment posar-nos d'acord en les línies d'actuació política que hem de dur a terme. Mirar d'acordar una executiva que, tot respectant una representativitat territorial, no respongui simplement a noms de persones, sinó que es faci seguint criteris d'eficàcia.

—*És ver que li varen vetar la presència de Joan Marf i Tur a l'executiva?*

—No, jo no ho interpretaria exactament així. Era, deien, una qüestió que havia de resoldre l'organització territorial d'Eivissa. Jo pens que el criteri geogràfic és important i cal tenir-lo present, però hem de tenir present també que volem formar un comitè executiu del partit de totes les Balears...

—*És correcta la interpretació segons la qual vostè i Joan Verger podien haver arribat a un acord, però que des del sector canyellista han fet mans i mànigues per evitar-ho?*

—És una interpretació que es fa. Jo em pens que no em correspon d'entrar a esbrinar les possibles interpretacions que es fan.

El que crec és que es va palesar manca de voluntat. Quan hi ha manca de voluntat mai no ve solament d'una persona sinó d'un grup.

—*Hi ha sectors que no són partidaris de la integració?*

—Hi ha certs sectors que no són

partidaris de la integració, sense que hàgim de dir noms i llinatges. En definitiva, no hi ha un clima adequat per a la integració. L'única cosa que faig és constatar-ho, certificar-ho i, per tant, actuar-hi en conseqüència.

—*Què cerca presentant la seva candidatura a aquest congrés en el qual tot fa pensar que Joan Verger s'ho endurà tot?*

—Únicament donar una alternativa més als compromissaris. Simplement això: donar una alternativa més. Com

ARKIU / JOAN CELIA

Cristòfol Soler. Considera que hi ha sectors que no volen la integració.

que el vot és secret, crec que és bo que els compromissaris puguin tenir aquestes dues opcions de triar.

—*Què passarà després del congrés amb els soleristes, dins el grup parlamentari?*

—No m'agrada aquesta expressió ni... Bé, responen la pregunta, li puc dir que dins el grup parlamentari hi ha un compromís de mantenir la disciplina del grup. I crec que s'han de fer tots els esforços, en aquest sentit. Que hi hagi una candidatura, dues o vint-i-una, al congrés regional no vol dir que, després, el grup parlamentari s'hagi de comportar d'una forma distinta a conseqüència d'aquesta diver-

sitat de candidatures. Per mi no hi ha cap mena d'interrelació entre l'una cosa i l'altra.

—*Vostè mateix amb Vidal i Marf, actuen o actuaran coordinament com a corrent?*

—Anam tots coordinats, dins el grup. Jo no vull parlar de tres diputats que van pel seu compte o que formen un subgrup. Del que jo parlaria és de tres, quatre o cinc diputats que donam més importància a un seguit de punts i que acatam la disciplina del grup parlamentari.

—*No es trencarà la disciplina?*

—La disciplina del grup? No ho crec. Únicament en un cas molt extrem. Per exemple, si es planteja una votació sobre la unitat de la llengua..., però no crec que es plantegi, per tant... Jo crec que entre tots podem fer els esforços necessaris per tal de mantenir la disciplina del grup parlamentari.

—*Què hi ha de cert, quant a les seves relacions amb Unió Democràtica de Catalunya i a l'intent de fer un partit semblant a les Balears?*

—Res.

—*I doncs?*

—Doncs no ho sé. Hi ha qui interpreta que són certs sectors qui d'una forma interessada han propalat això... [canyellistes que poden haver fet circular aquest supòsit per reforçar la imatge pancatalanista de Soler, que el perjudicaria al congrés]. A vegades hi ha la tendència de penjar l'etiqueta de catalanista a una persona quan aquesta únicament té conceptes clars com és el cas de l'àmbit cultural al qual pertany i el de la llengua que parla. Però, evidentment, això no implica tenir motivacions polítiques per a actuar d'una determinada manera.

—*Però és cert que vostè i Josep Antoni Duran i Lleida es reuniren a Menorca, a instàncies de Joan Casals?*

—No, no és així. El que és cert és que, ara fa aproximadament un any, vaig anar de visita oficial a Menorca, on Duran i Lleida feia una conferència. Hi vaig assistir i després de la conferència anàrem a sopar. És tot. M. P.

nelles. Si l'acord previ havia funcionat, hi havia la possibilitat de refer ponts.

S'allunya l'acord. La reunió es va fer a la seu central del PP, al carrer de l'Estudi General de Palma. Cristòfol Soler s'entrevistà amb Joan Verger. Cara a cara i amb totes les cartes sobre la taula. Però tot d'una es va veure que l'acord no era possible. La reunió només va durar un quart.

Què havia passat? Segons que va transcendir, el desacord formal més profund era la pretensió de Soler que volia que Joan Marí i Tur formàs part de la comissió executiva. Una petició que el sector canyellista no estava disposat a acceptar de cap de les maneres.

Soler va manifestar que, si l'acord no era possible, era, fonamentalment, "per manca de voluntat", una referència indirecta als canyellistes. Verger, per la seva banda, no va acceptar aquesta raó i digué, senzillament, que les diferències eren "massa grans".

Una altra interpretació és que Verger es devia sentir summament pressionat pels canyellistes, fins al punt que aquest grup devia posar Verger entre l'espasa i la paret: o ells o nosaltres. És a dir, que si hi havia acord entre Verger i Soler, els canyellistes podien repensar-se l'acord de la "conspiració de maig" i votar un candidat distint de Verger.

Cal recordar que, el mes de maig, sorprenentment, els vergeristes pactaren amb els canyellistes (Verger i Canellas havien estat tradicionalment enemics polítics) aquella ja famosa "conspiració" contra Soler, que acabà amb la rebel·lió del grup parlamentari, la dimissió de Soler com a president del govern i la seva substitució per Jaume Matas. Un dels acords de la "conspiració" era, efectivament, de fer president Matas. Un altre era de col·locar Verger al capdavant del partit tot seguit, cosa que no es va aconseguir (la primera conferència de premsa després de la dimissió de Soler, la varen protagonitzar a la seu del PP Jaume Matas i Joan Verger, perquè

quedàs ben clar quin era el repartiment del poder). El cop de mà havia fallat en part: Verger no era president. Però, a més, havia nascut una nova "família": els soleristes. Soler, acompanyat de Marí i Vidal, representava -i representa-, ni més ni menys, la diferència entre la majoria absoluta del PP o la minoria davant l'oposició. Massa poder perquè l'ex-president no l'utilitzàs.

Des del moment que vergeristes i canyellistes s'adonen del monstre que han creat no els toca cap més remei que negociar. El primer a adonar-se'n és Jaume Matas, preocupat per assegurar l'estabilitat parlamentària. Així, serà ell qui cercarà l'acord amb vista a la votació sobre la Fundació.

La força dels soleristes prové del fet que tres diputats, necessaris per a la majoria del PP, formen part d'aquest grup.

Aquest acord, de fet, es converteix en una mena d'humiliació per als canyellistes. Volien veure Soler i els seus seguidors de genolls i se'ls trobaven en condició d'imposar. Hagueren de pactar l'arxivament de les sancions contra Vidal i Marí en canvi del vot contrari a la comissió d'investigació. Però la ferida s'havia fet més grossa. Encara més.

Quan els canyellistes s'adonen que Verger potser mirava de pactar amb Soler una llista d'integració, la hi veten. No volen que hi hagi més concessions al gran "enemic". L'opinió majoritària dels canyellistes és que Soler ha de demostrar la seva força al congrés. No volen cedir perquè, si no, els soleristes no solament tendrien força al Parlament, sinó

també dins l'executiva del partit.

A Verger, doncs, no li toca cap més remei que renunciar a l'acord amb Cristòfol Soler. És l'única manera de ser president. El mateix dia 25 a la nit, els soleristes es reuneixen a Inca (capital del solerisme) i decideixen de tirar endavant la candidatura crítica.

Mentrestant, Jaume Matas veu amb preocupació l'esclatxa que es pot formar dins el grup parlamentari el qual, de fet, és format per tres famílies. Algunes d'elles enfrontades i totes desconfiades. Els temps de la unanimitat i del monolitisme que imposava Canellas sembla que han passat avall.

Miquel Payeras

El president Jaume Matas mira d'assegurar l'estabilitat del grup parlamentari. No obstant això, el futur es presenta dividit entre canyellistes, vergeristes i soleristes.